

spørgsel til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om den højtærede Minister ikke har samme Opfattelse som jeg, at en Vedtagelse af det Forslag, som foreligger her, vedtaget af Folketinget, egentlig er en Ændring af § 20 i Lov af 27. Maj 1908. Jeg synes, at man snarere skulde have gjort det paa en anden Maade, og er tilbøjelig til at tro, at man kunde have fundet en Udvej uden netop at stille Ændringsforslag til den nævnte Lov og uden at gaa til, som det forekommer mig, det sker her, ligefrem at ændre en Bestemmelse i en bestaaende Lov ved et Forslag som det, der her er stillet paa Tillægsbevillingslovforslaget.

la Cour: Ved Finanslovforslagets Behandling bad jeg den højtærede Indenrigsminister om at meddele os, hvorvidt det Tilgodehavende, vi havde i Norge for Sild, var kommet herved. Der blev sagt den Gang, at det ikke var kommet endnu, men det var rart at have noget til gode, og dette er jo rigtigt nok; men naar man selv trænger, synes jeg dog, at der kunde være nogen Grund til at se at faa det, man har til gode, frem her til Landet snarest muligt. Dette er dog ikke den eneste Gang, vi har støttet vore Naboer, og det er jo i og for sig ogsaa naturligt, at vi støtter dem, naar de trænger dertil, og vi har Overflod. Jeg ved saaledes, at vi har laant Sverige en Del Rug til Brødkorn — det var, saa vidt jeg husker, i 1915 —, og det har man, saa vidt jeg ved, til gode endnu. Jeg vil dog haabe, at det er kommet her til Landet igen, for siden den Tid har vi jo haft stor Rugmangel; men jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister saa kunde være saa streng at forbyde Befolkningen i Vestjylland, da den ingen Majs kunde faa og havde lagt sit Landbrug an paa at kunne fodre ved Hjælp af Rug, at opfodre Rug, og det, naar vi i dette Foraar endogsaa er i Stand til at levere Sverige noget til Hjælp til dets Forsyning. Jeg synes, at det er haardt lige overfor disse Landbrugere.

Da jeg sidst havde Ordet i dette Ting, bebrejdede jeg den højtærede Minister den urigtige Maade, hvorpaa Maksimalprisen paa Kartoffler var sat, idet jeg gjorde gældende, at Kartoffler var af meget forskellig

Godhed og Art. Da mente den højtærede Minister, at det havde ingenting at sige, eller at det var vanskeligt at gennemføre en forskellig Vurdering til Ansættelse af Maksimalpris for Kartoffler. Men nu læser jeg, at i Norge har man dog sat to forskellige Priser, idet almindelige Kartoffler skulde koste 11,50 Kr. pr. Td. og de røde Ringerikes 13,50 Kr. Det var dog altsaa muligt i Norge at gøre Forskel paa de forskellige Slags Kartoffler i Henseende til Maksimalprisen.

Med Hensyn til Maksimalprisen vil jeg for Resten bemærke, at der handles ikke saa ganske lidt udenfor den i Jylland, og det paastaas endogsaa, at de Opkøbere, Ministeren har haft derovre, har betalt over de fastsatte Maksimalpriser. Hvem skal nu straffes, den, som har solgt Kartofflerne, eller den, der har købt dem til over Maksimalpris? (*Indenrigsministeren* [Rode]: Begge to!). Begge Parter, ja men saa kommer der aldrig noget ud af det, saa bliver det aldeles galt. Men der bliver bestemt paastaet, at en af Ministerens Agenter, der har været derovre . . . (*Indenrigsministeren* [Rode]: Jeg har ingen haft) . . . Ja, saa har jeg faaet en fejl Meddelelse. Det er en Mand, der ellers har haft en Del med Ministeriet at gøre, som har sagt mig det, men det kan gerne være, at den paagældende i dette Tilfælde ikke har været sendt ud af Ministeren. Der er imidlertid købt ikke saa ganske faa Kartoffler derovre til over Maksimalprisen, og det samme er Tilfældet med mange Kornsorter. Folk, der var i Trang, har villet betale mere end Maksimalpris hellere end helt at undvære. Det er gaaet saa vidt, som en æret foregaaende Taler har omtalt, at Kornet er saa knapt her i Landet, at vore Regimenter ikke en Gang har haft tilstrækkeligt til deres Heste, og at de har maattet lide Nød. Men der klages i Jylland over, at der er gjort Indgreb derovre fra Regeringens Side ved, at man har konfiskeret Korn, ganske vist vel til Maksimalpris, og ført det her over til Sjælland, omendskønt vi Jyder mente, at vi var i meget større Trang med Hensyn til Korn, navnlig Sædekorn, i dette Foraar end Sjællænderne. Derfor er jeg ikke rigtig fornøjet med de Foranstaltninger, den